

Bratři a sestry,

stále se ještě nacházíme v čase prázdnin, v čase táborů, duchovních pobytů, v čase dovolených, letních výletů. Nevím, jak vy, ale já rád jezdím na nová místa, abych poznal něco nového. Ale určitě je i dobré, když někdo jezdí na stejná místa, kde to má rád, kde si odpočine a načerpá nové síly. Nebo, kde se setká s těmi, které třeba delší dobu neviděl.

Ať už pojedeme anebo půjdeme kamkoliv, jednu věc mají všechny lokality společnou. **Vede k nim cesta.** A tak si uvědomuji, jak je to úchvatné, když jednotlivá města a vesnice jsou propojené cestami. A samozřejmě dnes máme i přímější cesty. Dálnice, které zkracují vzdálenosti a přibližují nás k našim blízkým. Když jsem se minulý týden vracel od Prahy a jel jsem po dálnici směrem na Hradec Králové, tak jsem byl překvapen, že jsem už nemusel zajíždět až do Hradce a zdržet se tam, ale že nový kus dálnice vedl dál, až do Holic. Cesta se hodně zrychlila. Při podobných příležitostech si člověk vždycky uvědomí, jak je to všechno blízko, blíže, než kdysi. Samozřejmě dálnice je cesta, která zrychluje, zkracuje a je přímá. Je ovšem i nebezpečná. A někdy i monotónní. A jednu věc právě nemá. Není tak krásná jako lesní pěšinka, která přímo vyzývá vstoupit do tajemství lesa.

Proč však mluvím o cestách? Protože existují ještě i jiné cesty. Ty, které na první pohled nejsou vidět. A stejně jako cesty nás přibližují k našim blízkým, tak jsou i jiné komunikace, které přibližují. A zde byste jistě mohli jmenovat. Telefon, internet a jiná média. Já však chci ještě mluvit ale o jiných cestách, které nejsou na první pohled vidět, ale přesto je může spatřit a chodit po nich každý. A to jsou ty cesty Boží. V žalmu 25 se dočteme, že **Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu.** A protože hříšní jsme všichni, tak se můžeme radovat z toho, že i nám Bůh tuto cestu ukazuje. Má to samozřejmě ale i odvrácenou tvář. Nikdo se nemůže vymlouvat, že jemu ta cesta není ukazována. Každému člověku Bůh jasně ukazuje osvětlenou, zářící cestu k životu věčnému. Tou cestou je jeho Syn, Pán Ježíš Kristus. On říká: **Já jsem ta cesta, pravda i život.** Pán Ježíš vybudoval dálnici až do nebe! A tak jako stát musí vynaložit pro vybudování dálnice nemalé prostředky, aby vykoupil pozemky, pak **Pán Ježíš zaplatil celým svým drahocenným životem, aby vykoupil nás** a otevřel tuto dálnici vykoupení. A jak jistě víme, je to pouze tato jediná cesta skrze kterou můžeme dojít k věčnému životu. Jiné cesty tam nevedou. Ovšem stejně jako na dálnici je třeba mít dálniční známku, tak je potřeba ji mít i zde. Jinak se na tu cestu nedostaneme. **Jak tuto Kristovu dálniční známku získáme?** Podobně jako Pán Ježíš. On dal svůj život za nás, aby tuto cestu vybudoval. Oprávnění jít nebo jet po cestě spasení mají pouze ti, kteří dali svůj život Pánu Ježíši. Jelikož je to ovšem nejen cesta vykoupení, ale také cesta pravdy, tak hned na první myšlené bráně, to nemusí být pro mnohé příjemné. **Mýtná brána pravdy** totiž odhaluje, jak na tom jsme a jestli je naše rozhodnutí jít s Pánem Ježíšem upřímné a jestli jsme také pravdiví v lítosti nad svými hříchy. Tohle jistě není jednoduché a příjemné, vždyť před pravdou se mnohý kroutí. Přísloví 21, 8 říká toto: **Klikatá je cesta muže proradného, ryzí člověk v jednání je přímý.** Kdysi právě u toho Hradce jsem z dálnice sjel v domnění, že si to zkrátím. Místo toho jsem se zamotal a zbloudil. Kolik takových možná i křesťanů dnes bloudí, protože sjeli s přímé Kristovy cesty? Křesťané, bratři a sestry, by tedy měli být ti, kteří nebloudí, protože přece žijí v pravdě. Nikoliv však jen v pravdě Božího slova ve smyslu, že znají pravdu o spasení. Stát v pravdě Božího slova znamená usilovat ve všech oblastech svého života o to, aby se nic v mém životě nepřičilo Božímu slovu. **Ved' mě cestou své pravdy,** volá v Žalmu král David. Takové má odhodlání. Máme ho i my? Jsme odhodláni? Takové rozhodnutí vykročit po cestě pravdy jistě můžeme udělat. A když je uděláme, může nás to přivést ke svobodě, k životu. To věděl už i David. Procházet cestou, nebo branou pravdy ale vždycky bude znamenat jít také s pokorou. Když procházíte branou pravdy, nemůžete lhat sobě ani Bohu. A nelhat sobě ani Bohu znamená vždy dát Bohu a jeho slovu za pravdu. **Všichni, tedy i já, jsme zhřešili a jsme daleko od Boží slávy.** Tak, jak jsme. Ale u toho nemáme zůstat. Abychom si žili v hříchu a jen ho před Boží tváří doznávali. Pán nás vybízí k zápasu s vlastním hříchem, k novým rozhodnutím, abychom to, co se přičí Božímu slovu, odstraňovali ze svého života a má moc nám dát k tomu sílu. Ano, tohle jsou skutečnosti, které člověk nalezne na cestě pravdy. Je-li ochoten tyto pravdy aplikovat ve svém životě, pak špatně neodbočí a nesjede z dálnice Kristovy. Naopak může na této cestě zakoušet, že Pán jde s ním. Pokud si ovšem něco nalhávám a nejsem k sobě, k druhým a k Bohu upřímný, tak pozor, to není cesta pravdy, ale lži a ta ač vám nalže cokoli, neotevřít Boží království, nýbrž vede do pekla. Taková cesta je zpravidla oslňující a dlážděná, i dobrými skutky.

Ovšem peklo ve svých srdcích, nepokoj ve svých životech zakouší každý, kdo ví, že žije v hříchu a nechce se jej vzdát. Nalhává sám sobě, že už přeci poznal tu cestu ke spasení a že po ní jde. Takový sice doznává před Pánem svůj hřích, ale nechce nic měnit. Taková zbožnost ovšem člověka přestane naplňovat, nepřináší mu radost a svobodu. Cítí vůči Bohu dluh, povinnost, ale není v tom špetka radosti. O takové zbožnosti mluví prorok Micheáš: **Jak předstoupím před Hospodina? S čím se mám sklonit před Bohem na výšině?** Ve chvíli, kdy se člověk cítí prázdný a nemá Pánu co dát, tím myslím to radostné a vděčné srdce, pak je něco špatně. Pak již zapomněl, že má předstoupovat před Hospodina s radostí a plesem. Když ještě jeho zbožnost byla ryzí a přímá, dělal to automaticky a s radostí. Měl jí plné srdce. Na cestě Boží totiž člověk prožívá i radost! Ale když je člověk prázdný a díky hříchu vyčerpěl a vysílený, už zapomněl, že s Pánem trávil tolik času na modlitbách a jak mu bylo dobře. A najednou jej to už nenaplňuje, protože je od Boha vzdálen. Najednou neví, co by mu dal, s čím se má před Hospodinem sklonit.

Bratři a sestry, každý duchovní úpadek, ať už v církvi, anebo u jednotlivce se projevuje stejně. Taková církev hledá nové formy jak zpestřit bohoslužbu, aby byla líbivá, aby se líbila lidem i Bohu. A člověk ten zase přemýšlí, čím obohatit a zpestřit svůj život, aby byl spokojený a ukojený. Pokud ovšem zůstáváme v neupřímnosti srdce, můžete mít profesionálního kazatele s deseti školami, profesionální hudebníky, blikající reflektory a skvělou aparaturu, v osobním životě pak skvělou práci, skvělého partnera, skvělou zábavu, přesto nic z toho nám nebude činit trvalou radost a náš pohled na Boha se změní. Už to nebude ten zdroj lásky, naděje a radosti, už to bude Bůh, kterému budeme vyčítat. Podobně jako ten člověk u proroka Micheáše: **Mohu před Tebe předstoupit s obětmi zápalnými, s ročními býčky? Anebo snad chceš tisíce beranů a desetitisíce potoků oleje? Anebo snad ti mám dát v obět' plod svého lůna?** Jak se u toho člověka změnil pohled na Boha? Najednou před sebou vidí nenasytěného Boha, který chce víc a víc. Je to ale pravda? Je takový Bůh? Nikoliv. Bůh přece je stále stejný. Není nenasytý, to jen oběti, které chtěl ten hříšník přinášet, nenasýtiti toho hříšníka. Někdy jsme mu podobní. Zkousíme nové a nové metody zbožnosti, nové způsoby života. Nepřinesou nám dostatečnou radost.

Radost nám přinese něco zcela jiného. Budeme-li chodit po těch neviditelných Božích cestách. **Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.** Bůh nechce žádné oběti, Bůh žádá „jen to“, abychom se rozhodli jít po jeho cestách. Neboť ví, že jít po jeho cestách, je dobré. Neboť tyto Boží cesty jsou přiváděče k dálnici jménem Kristus. Bůh ví, že **je dobré chodit cestou zachovávaní práva.** Neobcházejte zákony, tak jak to dnes v naší zemi dělá téměř každý, ale jít cestou přímou, jako po dálnici. Cesty přímě totiž způsobují, že mají lidé k sobě blíž. Hledat naopak kličky a objížďky v zákonech Božích anebo i lidských, ja někoho druhého převést získat na jeho úkor, to není cesta přímá, to je cesta klikatá, na níž lze nalézt nakonec jen smrt. A pozor, **někdy se člověku zdá cesta přímá, nakonec ale vede do záhuby.** Když jsem jel ve čtvrtek na kole na oderský tábor, měl jsme možnost jet do kopce lesem po terénní cestě. Ale nabízela se mi rovná krásná nová asfaltka. Vzal jsem to přes ní. Byla to chyba. Pak mě čekali tři dlouhé výstup na dlážděných kostkách a bez stínů. Málem jsem v tom pekelném vedru zkolaboval. V lese bych přitom měl stín.

Bůh rovněž ví, že **je dobré jít cestou milování milosrdenství.** Neboť ten, **kdo je milosrdný, ten nakonec dojde milosrdenství.** A ty cesty milosrdenství si představuji jako právě tu lesní pěšinku, kde si nádherně odpočnete, skryjete ve stínu a naberete novou radost a sílu. Kéž bychom tedy volili cestu milosrdenství a ne cestu neodpuštění a nenávisti, kde vás břemeno stále více tíží až se propadáte do hlubin. Ten třetí druh Božích cest co vedou ke Kristu, jsou **cesty pokory.** Když se budují komunikace, to co nejdéle trvá, je vybudování mostů a tunelů. Pokora buduje mosty přátelství a proráží skály kamenných srdcí. Mezi mnou a Bohem a mezi mnou a druhým člověkem. Chodit s pokorným srdcem znamená nepovyšovat se, nejen nad Boha, ale ani nad žádného člověka. Naučit se chodit po pokorných cestách trvá dlouho. Ovšem rozhodnutí je na nás. Můžeme však vědět, že **Bůh pokorně vede cestou práva, On pokorně učí chodit po své cestě.** Pokorný se nechá vyučovat, poučovat, nechá se vést Hospodinem.

Bratři a sestry, do toho ještě letního období, až budete na cestách, na dovolených a kdekoli jinde, vám vyprošuji Boží požehnání, ale také to, abyste si při množství všech svých cest, kterými projdete či projedete vzpomněli, že jsou i cesty Boží, na kterých můžeme nalézat radost, pokoj, naději a věčný život. **Všechny Hospodinovy cesty jsou milosrdenství a věrnost.** A když si tak vzpomenete, zkuste je i na těch svých prázdninových cestách hledat. Jak? Třeba s pokornou prosbou jako král David: **Dej mi poznat Hospodine svoje cesty, uč mne chodit po svých stezkách.** Amen. modlitby Píseň 422 (3x) Večeře Páně (píseň 375, 377)

Slovo poslání: Galatským 6, 1-5

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář, obdaří tě pokojem a provází tě na všech tvých cestách. Amen Píseň 384